

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

NORA
ROBERTS

PEIDETUD
TÄHT

Mithra tähed, esimene raamat

Originaali tiitel:

Nora Roberts

Hidden Star

2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1997 by Nora Roberts

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01371320

ISBN 978-9949-82-532-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Printsidele valgel hobusel ja nende daamidele

Esimene peatükk

Cade Parrisel ei olnud käsil just parim päev, kui tema unelmate naine kontoriuksest sisse astus. Eile oli Cade'i sekretär lahkunud – ega ta eriline auhind polnudki, sest hoolis rohkem oma maniküürist kui telefonikõnedele vastamisest. Aga Cade vajab kedagi, kes järge peaks ja paneks paberid toimikusse. Isegi palgatõus, mida ta oli puhtast meeleheitest naisele pakkunud, polnud kõigutanud tole ootamatut otsustavust saada laineid löövaks kantri- ja vesternitäheks.

Niisiis oli Cade'i sekretär võtnud pruugitud pipkapiga suuna Nashville'ile ja kontor nägi välja nagu kümme miili halba teed, mida mööda Cade siirast südamest lootis naist reisivat.

Viimasel paaril kuul polnud sekretär päriselt mõtetega töö juures olnud. See mulje leidis kinnitust, kui Cade toimikusahtlist kihilise võileiva välja õngitses. Vähemasti oli ta arvanud, et kilenutsakus on võileib. Pealegi oli see olnud L-tähe lahtris – kas lõuna?

Cade ei vaevunud kiruma ega vastama telefonile,

mis vastuvõtuala tühjal kirjutuslaual lakkamatult helises. Mehel oli vaja ettekandeid trükkida, ja kuna trükkimine polnud ta parim oskus, tahtis ta sellega lihtsalt ühele poole saada.

Detektiivibürood Parris Investigations ei saanud õitsvaks äriks pidada. Aga Cade oli sellega rahul, nagu ka täistuubitud kahetoalise kontoriga, mis oli pigistatud Loode-Washingtoni viletsa veevärgiga kitsa tellismaja ülemisele korrusele.

Ta ei vajanud pakse vaipu ega poleeritud mööblit. Ta oli suurejoonelisuse ja teesklusega üles kasvanud ja kahekümnendaks eluaastaks oli tal sellest kõrini. Kuigi nüüd, kolmekümneaastaselt oli tal seljataga luhtunud abielu ja kukil perekond, kes ei lakanud tema püüdluste pärast imestamast, oli ta laias laastus eluga rahul.

Tal oli eradetektiivi litsents, korralik juhtumite lahendamise maine ja piisav sissetulek, et eradetektiivibürood pinnal hoida.

Tõtt-öelda oli sissetulekuga praegu probleeme. Cade nimetas seda olukorda hulpimiseks. Suures osas koosnes tema töö kindlustus- ja erajuhtumitest – mõned pügalad allpool põnevust, mida ta oli kujutlenud, kui otsustas eradetektiiviks hakata. Ta oli just lõpetanud kaks juhtumit – mõlemad väikesed kindlustuspettused, mille lahendamine polnud nõudnud erilist pingutust ega loomingulisust.

Midagi muud polnud silmapiiril, vereimejast majajomanik oli renti tõstnud, auto oli viimasel ajal teinud

häärivaid hääli ja konditsioneer oli omadega õhtul. Lisaks lasi katus järjekordselt läbi.

Cade võttis lillepoti hädise kolletunud lehtedega filodendroniga, mille reeturlik sekretär oli maha jätanud, ja pani selle paljale põrandale pideva tilkumise alla lootuses, et taim upub.

Cade kuulis automaatvastajas venivat häält. See oli ema hää. Jeerum, mõtles ta, kas ma temast iial ei vabane?

„Cade, kallid, loodetavasti pole sa saatkonna balli unustanud. Sa tead, et pead Pamela Lovetti saatma. Sõin täna tema tädiga lõunat, ja too rääkis, et pärast toda väikest Monaco reisi näeb Pamela lihtsalt imekaunis välja.“

„Jah, jah, jah,“ pomises Cade, ja kissitas arvuti poole silmi. Tal oli selle masinaga kehv ja umbusklik suhe.

Mees istus ja pörnitses ekraani, sel ajal kui ema edasi sädistas: „Kas lasid oma smokingu puhastada? Palun pane endale juuksuriaeg kinni! Kui ma sind viimati nägin, olid sa väga karva kasvanud.“

Ja ära unusta kõrvataguseid pesta, mõtles Cade mõrult ja lülitas automaatvastaja välja. Ema ei lepi kunagi, et Parriste eluviis pole tema eluviis, et ta lihtsalt ei soovi klubis lõunastada või saata igavaid kunagisi debütante Washingtoni pidudel, ja et tema veenmine ei muuda poja arvamust karvavõrdki.

Cade ihkas seiklust, ja kuigi vaevaline ettekande trükkimine hädavaresest petise võltshaavade

kohta polnud just Sam Spade'i tööpõld, tegi ta oma tööd.

Enamasti ei tundnud Cade end kasutuna, kohatult või tüdinult. Talle meeldis aknast kostev liiklusrüü, mis siis, et aken oli lahti ainult seepärast, et majas puudus konditsioneer, kitsipungast majaomanik ei mõelnudki tsentraalse kliimaseadme peale ja tema isiklik seade oli üles öelnud. Ruumis oli palav ja vihm sadas aknast sisse, aga kui see oli kinni, oli kontoris umbne nagu mausoleumis.

Mehe seljal voolas higioja. See kiheles ja ärritas. Cade kooris T-särgi seljast ja võttis teksapüksid jalast. Pikad sõrmed libastusid veidi klaviatuuriklahvidel. Ta pidi mõned korrad juukseid näo eest lükkama, ja see ärritas teda. Emal oli õigus. Soeng vajab kärpimist.

Cade eiras järjekordselt näole vajunud juukseid, nagu ka higistamist, palavust, liiklusrüü ja laest lakkamatult langevaid tilku. Märkimisväärselt nägus mees istus, kibrutas laupa ja vajutas järjekindlalt klahvidele.

Ta oli välimuselt Parristesse läinud, pärinud nende arukad rohelised silmad, mille pilk võis sõltuvalt meeolust olla pudelipõhjane terav või pehme nagu udu mere kohal. Mehe kärpimist vajavad juuksed olid tumepruunid ja lainelised. Praegu kähardusid need ärritavalt kuklal ja kõrvadel. Tal oli sirge nina ja prinkis huultega suu, mis oli alati valmis naeratama, kui tal oli lõbus, ja irvitama, kui see nii polnud.

Kuigi pärast lapsepõlve ja noore täiskasvanu piinlikku pontsakate põskedega perioodi olid Cade'i näojooned muutunud selgepiiriliseks, olid põselohud alles jäänud. Cade ootas pikisilmi keskiga, mil vedamise korral muutuvad need kortsudeks.

Cade tahtis välja näha nagu karm mees, paraku oli ta aga pidama jäänud meeste moeajakirja GQ kaanepildi modelli sileda ja uneleva välimuse juurde – kahekümnendate eluaastate keskel oli ta perekonna lakkamatu pealekäämise peale vastutahtsi tolele ajakirjale poseerinud.

Telefon helises taas. Sel korral kuulis Cade automaatvastajas õe häält. Too sõitles teda, et ta oli jätnud tulemata mingile igavale kokteilipeole, mis oli korraldatud kõhuka senaatori auks, keda õde parajasti toetas.

Cade kaalus neetud automaatvastaja pistikust rebimist ning seadme ja õe näägutava hääle viskamist läbi akna Wisconsin avenüü autovoolu.

Siis hakkas vihm, mis tegi haletsusväärse lämbuse ainult hullemaks, talle pähe tilkuma. Arvuti lülitus välja mitte mingil muul silmanähtaval põhjusel kui puhtast õelusest, ja unustatud kohv, mille ta oli soojenema pannud, mullitas parastava sisina saatel üle kannuääre.

Cade hüppas püsti ja kõrvetas kannuga kätt. Ta vandus, nii et maa must, kui kann purunes ning klaasikillud ja keev kohv igasse ilmakaarde lendas. Ta rebis sahtli lahti, kobas pabertaskurätikupaki järele ja

kriimustas pöidla endise – ja nüüdseks pörgupõhja neetud – sekretäri küüneviili tapvalt terava ääre vastu.

Kui uksest astus sisse naine, oli Cade ikka veel ametis kirumise ja veritsemisega, ta oli just komisitanud keskpõrandal seisva filodendronipoti otsa ega tõstnud isegi pilku.

Polnud siis ime, et naine lihtsalt seisis lävel, vihmamärg, nägu surnukahvatu ja silmad vapustusest suured.

„Vabandage.“ Naise hääl oli kähe, justkui poleks ta seda mitu päeva kasutanud. „Ilmselt sattusin valesse kontorisse.“ Ta taganes ja libistas suurte pruunide silmade pilgu üle uksele trükitud nime. Ta kõhkles, tõstis pilgu ja vaatas uuesti mehele otsa. „Kas teie olete härra Parris?“

Hetkeks ei saanud Cade sõna suust, justkui tabanuks teda välk. Ta lihtsalt vahtis naist, suutmata vastu panna. Ta süda oli seiskunud, põlved nõrgad. Talle mahtus pähe üksainus mõte: *siin sa lõpuks oled. Miks, kuradi pärast, see sul nii kaua aega võttis?*

Kuna see oli nii naeruväärne, manas Cade näole loetamatu, küünilise eradetektiivilise ilme.

„Jah.“ Mehele meenus taskurätt taskus, ja ta mähkis selle veritseva pöidla ümber. „Mul oli just tilluke õnnetus.“

„Mõistan.“ Aga selle põhjal, kuidas naine jätkuvalt Cade'ile näkku vahtis, see nii ei tundunud. „Tulin

halval ajal. Mul pole aega kinni pandud. Arvasin, et ehk...

„Tundub, et mu kalender on hetkel tühi.“

Cade tahtis, et naine sisse astuks. Mis tema naeruväärset ja ennekuulmatut reageeringut ka põhjustas, naine oli siiski klient. Pealegi polnud ükski daam, kes oli Sam Spade'i kaaruksest sisse astunud, olnud täiuslikum.

Naine oli blond, kaunis ja segaduses. Ta õlgadele ulatuvad juuksed olid märjad ja vihmasirged. Ta silmad olid viskikarva ja vaatasid vastu näost, mis võinuks jumekam olla, aga oli haldjalikult habras. See oli südamekujuline, veidi ümarate põskede ning täidlaste, värvimata huulte ja tõsise suujoonega.

Vihm oli rikkunud ta kostüümi ja kingad. Cade tundis ära tippkvaliteediga tagasihoidliku rõivastuse, mida leiab ainult moesalongist. Sinise märja siidpluusi taustal nägi riidest kott, mida naine mõlema käega kramplikult pigistas, põnevalt kohatu välja.

Neiuke hädas, mõtles Cade. Mehe suu kiskus naerule. Just see, mida arst soovitas.

„Mis oleks, kui astuksite sisse ja sulgeksite ukse, preili...?“

Naise süda tagus kuuldavalt nagu sepahaamer ja ta pigistas kõvemini kotti. „Kas teie olete eradetektiiv?“

„Nii on ukssel kirjas.“ Cade naeratas taas, kasutas hoolimatult põselohukesi ära ja vaatas alahuult näksivat iludust. Neetud, ta tahtnuks seda ise näksida.